

De Carmelvallei

Toen omstreeks het jaar 1776 in de Carmelvallei in Opper Californië door de missie een post werd ingericht, liet een groep van twintig bekeerde Indianen op zekere nacht het geloof in de steek; de volgende morgen waren hun hutten leeg. Behalve dat het een slecht voorbeeld was, werd door deze kleine scheuring het werk in de leemgroeven, waar de ongebakken stenen gevormd werden, lamgelegd.

Na een korte beraadslaging tussen de kerkelijke en burgerlijke autoriteiten, werd een Spaanse korporaal met een eskader ruiters uitgestuurd om de verdoolde kinderen terug te leiden in de schoot van de Moederkerk.

Het werd een zware tocht door de Carmelvallei en de omringende bergen, een tocht die nog bemoeilijkt werd doordat de vluchtende afvalligen meesters bleken te zijn in een duivelse kunst om de sporen van hun reis uit te wissen. Het duurde een week voor de soldaten deze ontdekten, maar tenslotte werden de vluchtelingen gevonden, juist op het moment dat zij onderin een dicht met varens begroeide bergkloof, waar een beek doorheen stroomde, met een verfoeilijk werk bezig waren: de twintig ketters waren namelijk in ongedwongen houdingen in een diepe slaap verzonken.

De beledigde militairen grepen hen en bonden hen, ondanks hun gebrul, aan een lange, dunne ketting. Vervolgens maakte de colonne rechtsomkeert en ving de

terugtocht naar Carmel aan, waar de arme neofieten een kans zouden krijgen hun berouw te tonen in de leemgroeven.

In de late namiddag van de tweede dag deed de troep een klein hertje opschrikken, dat snel uit het gezicht verdween over een heuvelrug. De korporaal maakte zich los uit de colonne en achtervolgde het diertje. Zijn zware paard steigerde en ploeterde tegen de steile helling op; de takken van de wilde appelbomen sloegen scherp in het gezicht van de korporaal, maar hij bleef achter het boutje voor zijn middagmaal aanjagen. Na een paar minuten kwam hij op de top van de heuvel en daar bleef hij staan, getroffen door het wonder dat hij aanschouwde een groot dal met groene grasvelden waarop een kudde herten liep te grazen. Prachtig gevormde eiken groeiden in de weiden van het lieflijke oord en de heuvels koesterden het zorgvuldig tegen mist en wind. De geharde soldaat voelde zich week worden bij het aanschouwen van een dergelijke serene schoonheid. Hij die bruine ruggen aan flarden had geseld, hij wiens roofzuchtige mannelijke natuur een nieuw ras in Californië aan het scheppen was, deze gebaarde, woeste brenger van de beschaving, gleed uit het zadel en nam zijn ijzeren helm af. 'Heilige Moeder Gods!' fluisterde hij. 'Dit is het Beloofde Land waar onze Heer ons heenleidt.'

Zijn afstammelingen zijn nu bijna blank. De heilige ontroering die hij bij zijn ontdekking voelde, kunnen wij slechts reconstrueren, maar de naam die hij aan het

lieflijke dal temidden van de heuvels gaf, is gebleven.

Tot op de huidige dag staat het bekend als

Las Pasturas del Cielo.

Door een of andere koninklijke vergissing werd er op de landstreek geen concessie uitgegeven. Geen enkele Spaanse edelman werd er eigenaar van door zijn geld of zijn vrouw. Lange tijd lag het vergeten tussen de beschermende heuvels. De Spaanse korporaal die het ontdekt had, was steeds van plan er terug te keren. Zoals de meeste ruwe kerels zag hij vol smachtend verlangen uit naar een korte tijd van vrede alvorens te sterven, naar een huis van ongebakken klei bij een rivier en enkele koeien die 's nachts aan de muren zouden komen snuffelen.

Een Indiaanse vrouw bezorgde hem de pokken en toen zijn gezicht uiteen begon te vallen, sloten goede vrienden hem op in een oude schuur om besmetting van andere mensen te voorkomen en daar stierf hij vredig; pokken zijn namelijk, hoe vreselijk ook om aan te zien, geen slechte vrienden voor hun gastheer.

Na een lange tijd vestigden zich enkele kolonisten in Het Beloofde Land en plantten er vruchtbomen. Aangezien er geen eigenaar van het land was, ontstond er veel gekibbel over het bezit ervan. Na een honderdtal jaren woonden er twintig families op twintig kleine boerenbedrijven in Het Beloofde Land. Ongeveer in het midden van de vallei was een warenhuis en postkantoor en een halve mijl hogerop aan de rivier, een houten

school, waar veel initialen in gekerfd waren. De diverse families leefden er uiteindelijk welvarend en in vrede. Hun land was vruchtbaar en gemakkelijk te bewerken. De vruchten uit hun boomgaarden waren de mooiste die Centraal Californië voortbracht.

De Battle-boerderij

Volgens de bewoners van Het Beloofde Land rustte er een vloek op de Battle-boerderij en hun kinderen beschouwden het als een spookhuis. Hoewel er een mooi stuk land bij was, goed besproeid en vruchtbaar, wilde niemand in het huis wonen; land en huizen die met liefde de bewerkt en goed verzorgd zijn en dan worden verlaten, schijnen altijd omringd door een duistere dreiging. De bomen die om een verlaten huis groeien, zijn donkere bomen en de schaduwen die zij op de grond werpen, hebben veelbetekenende vormen. De oude Battle-boerderij stond...